

Simon Clark

KARALIUS KRAUJAS, ANTRA KNYGA

Mokslinis fantastinis romanas

Rikas Kenedis su draugų būreliu išvengia mirties, bet visur aplink tematyti tik paskendę miestai, verdantis asfaltas po kojomis, nuodingos dujos, besiveržiančios iš plyšių žemėje, žmonių kaukolėmis nusėti kitados derlingi laukai. Tačiau netgi ne šie kraupūs vaizdai labiausiai gąsdina Riką ir jo draugus. Kur kas pavojingesni yra, ko gero, iš paties pragaro išsiropštę pilkieji žmonės bei Londono griuvėsiuose apsireiškęs Jėzus...

“Šiurpus, skandalingas, drastiškas, bet
TEISINGAS romanas apie pasaulio pabaigą”.

THE NEW YORK POST

Iš rusų kalbos vertė VIDAS MORKŪNAS
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
317 tomas. Serija įkurta 1990m.

Simon Clark - KING BLOOD

London, New English Library, 1997

Copyright © by Simon Clark, 1997

Cover art copyright © by Luis Royo, 1998

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2004

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Stivenas žiūrėjo į mane susirūpinęs.

- Pasiruošęs?

Mėginau dėtis ramus:

- Žinoma, jokių problemų.

Nors balsą nutaisyti pavyko, iš tikrųjų nesijaučiau taip ramiai. Man perdžiūvo burna, širdis ėmė plakti tankiau.

Ko man bijoti?

Mirties.

Mirties šitoje Dievo pamirštoje žemėje, kuri kadaise buvo žalia ir džiugi.

- O gal dar nevēlu pasakyti, kad persigalvojau, ir grįžti?

Stivenas prisidėjo delną prie ausies.

- Ką pasakei?

- Nieko, pajuokavau.

Jis nusišypsojo ir paplojo man per nugarą.

Burzgė keturviečio lėktuvėlio variklis, oro gūšiai, kuriuos kėlė tūkstantis sraigto sūkių per mi-

nutę, ginę žolė žalias bangas. Iki aušros dar buvo likę apie keturiasdešimt minučių, ir tamsiame danguje žibėjo žvaigždės, nors kruvinas rėžis rytuose jau bylojo apie artėjančią naują dieną. Tačiau oras buvo baisiai šaltas, po kojomis gurgždėjo šarma.

Aš vėl suvirpėjau. Nuo Karolinos žūties praslinko jau dešimt dienų. Niekas nežinojo, kad mudu buvome meilužiai. Gal jums ir keista, kad iki šiolei sergėjau tą paslaptį. Lyg gėdyčiausi mūsų santykių. Bet priežastis buvo kita - aš vis dar negalėjau atitokti po jos mirties. Tiesiog nesugebėjau, po galais, laiku suvokti savo jausmų gelmės. Buvau įsikalęs į galvą, kad mudu sieja tik seksas - ir nieko daugiau. O dabar, žiūrėdamas, kaip oro srovė nuo propelerio lenkia žolę ir neša lauku rudeningus lapus, staiga suvokiau, kiek daug man reikė Karolina Lukas. Pasijutau taip, lyg iš sielos man būtų išplėštas didžiulis kąsnis. Liko tik šaltis ir vienatvė. Vienatvė sukaustė mane į ledą, amžiną it mirties sąstingis.

Tas dešimt dienų tūkstančius kartų vaizduotėje regėdavau Karoliną, išvydau ją ir dabar, vis tokią

pat nuostabią, nesubjaurotą tvilkinančio vandens protrūkio. Ji stovėjo žolėje tarp manęs ir lėktuvo. Šypsojosi, patikliai žvelgė rusvomis akimis ir plačiai šypsojosi nudžiugusi, kad štai ir vėl susitiko-me. Laibais pirštais palietė savo ausies lezgelį, krustelėjo lūpos, tariančios: “Po penkių minučių”, - kaip kad dažnai būdavo. Paskui ji apsisuko ir nužingsniavo į dykynę. O aš eisiu jai iš paskos po penkių minučių, susirasiu išalkusią mano bučinių, ji kalbės tuo pakimusiu it naktinių radijo laidų vedėjos balsu, nuo kurio man ima daužytis širdis.

Panorau atsidurti savo palapinėje Faunten Mure, susiriesti miegmaišyje į kamuolį ir viltis, kad miegas nuramdys netekties skausmą.

Po velnių, tai reikia išbraukti. Panorau atsibusti savo namuose Ferberne: kad saulės spinduliai smelktųsi pro užuolaidą, o radijas su žadintuvu blerbtų kokią nors paiką dainelę. Ko tik dabar neatiduočiau už suknistą įprastą dieną! Kelionė autobusu į Harfortą, į darbą suknistame prekybos centre. O vakare - galbūt manojo negyvagimio ansamblio “Sander band” koncertas kokiame nors suknistame miesto bare. Net visa tai, kuo

buvo įsipykusi civilizacija - kvaila muzika telefono ragelyje, kai tenka laukti sujungimo, į foliją supakuoti sūrio trikampiukai, kurių niekaip neišvyniosi neišsiterlojęs pirštų, kalėdiniai blizgučiai vitrinose, nors dar tik spalio, idiotiški žaidimai per televiziją - "Šuniukai, panašūs į garsius politikus", - net visas tas mėšlas dabar atrodo patraukliai.

Ypač, kai laukė trijų šimtų kilometrų skrydis aparatu, primenančiu griuveną automobilį su pritaisytais sparnais.

Skristi turėjome trise: Hovardas Sparkmenas (Iakūnas), Dinas Skiltonas ir aš, toks Rikas Kenedis, pilnomis kelnėmis baimės.

Juokavau sakydamas, kad persigalvojau. Žinojau, kad privalau skristi. Netgi ne taip: man BŪTINA skristi. Tai iš tiesų gyvybės ar mirties klausimas. Be maisto atsargų žiemą neišgyvensime.

Stivenas kažką aiškino Keitei. Jiedu padėjo mums susinešti mantą į ganyklą - ją vadinome "Oro uostu numeris vienas" - už gerų poros vandenų kelio pėstute nuo Faunten Muro.

Dinas stovėjo už kelių žingsnių nuo manęs.

Galvą buvo apsirišęs kaklaskare, ant kiekvieno peties pasikabinęs po graižtvinį, savo pamėgtąsias "berettas" užsikišęs už juostos. Žodžiu, deramai pasiruošęs kariauti.

Apyaušrio prietemoje kabinoje šmėksojo Hovardo siluetas, silpnai apšviestas prietaisų žiburėlių. Hovardas kilstelėjo nykštį - viskas gerai. Variklis įšilo, galima skristi.

Pakėliau kuprinę ir juostą su šoviniais. Stivenas sugriebė man už alkūnės.

- Viskas bus gerai, - pasakė. - Tik nerizikuokite.

- Vėl vaidini vyresnįjį brolių?

Jis nusišypsojo, bet susirūpinimo nuslėpti nesugebėjo.

- Aha, vaidinu, nes aš ir esu vyresnysis brolis.

Noriu, kad grįžtumėte sveiki gyvi.

Keitė pabučiavo man į skruostą.

- Mes visi norime, kad grįžtumėte sveiki gyvi.

Aišku tau?

- Aišku.

- Nerizikuokite, - pakartojo Stivenas. - Nesumanykite ko nors. Reikia tik pakrauti lėktuvą maistu,

ir Hovardas jį parskraidins. Paskui vėl nuskris pas jus ir...

- Darys tai tiek kartų, kiek tik reikės. - Aš nusišypsojau. - Žinau, žinau. Liaukis kalbėjęs kaip mama.

Jis irgi šyptelėjo, šįsyk - liūdnei.

- Aha, šneku kaip mama, palaimink ją, Viešpatie. - Jis patapšnojo man per petį. - Tiek to, skriskite.

- Tvarka. Dinai, tu pasiruošęs? Dinai?

Dinas nusitraukė nuo galvos raištį. Jo veidu varvėjo prakaitas, nors temperatūra buvo gero-kai žemiau nulio.

- Dinai, kas tau?

Keitė palietė jo kaktą:

- Oho, juk jis tiesiog dega!

- Nieko tokio. Į lėktuvą dar įsiropšiu.

Keitė žvilgtelėjo į mane ir į Stiveną.

- Toks jis negali skristi. Jis karščiuoja.

Dinas nudrėbė žemėn šautuvus, atsuko mums nugarą ir ėmė vėmti į žolę.

- Po šimts, juk aš perspėjau jį dėl tų krabų kon-

servų. Jų vartojimo laikas buvo pasibaigęs.

- Krabų konservų? - paklausė Stivenas.

- Aha, vakar vakare juos valgė.

- Tuomet gyvybei pavojus negresia, - pasakė

Keitė ir susiraukė: Dinas vėl triukšmingai išsivėmė. - Jam reikia porą dienų pagulėti ir kuo daugiau gerti.

- Velnias! - Stivenas kumščiu stuktelėjo sau į

delną. - Velnias, velnias, velnias!

- Kas atsarginis? - paklausė Keitė.

- Polas Fraizas. Šiuo metu jis stovykloje.

- Taip, bet pėsčiomis iki ten dvi valandos kelio ir dar dvi - atgal.

- Ar įmanoma lėktuvą nutupdyti dykynėje?

- Jokių galimybių. Viržiai tankūs ir aukšti, lėktuvas kapotuos.

- Jei vėjas sustiprės, - tarė Keitė, - Hovardas nerizikuos. Įstrigsite žemėje kelioms dienoms.

Aš gūžtelėjau pečiais:

- Na ir kas? Atsargų dar šiek tiek turime, skrydį galima ir atidėti.

Keitė taip reikšmingai pažvelgė Stivenui į akis,

kad man pagaugai perbėgo nugara.

- Stivenai, privalome Rikui pasakyti.

- Ką pasakyti Rikui? - paklausiau aš.

- Kiek iš tikrųjų liko maisto.

- Keite... - pratarė Stivenas.

- Jis turi teisę žinoti.

- Žinoti - ką? - Tas slapukavimas mane jau erzi-

no. - Stivenai, ką turi man pasakyti?

- Nenorėjau užkrauti tau papildomos naštos.

- Papildomos naštos?

- Be to, nenorėjau, kad stovykla imtų panikuoti...

- Stivenai, vardan visų šventųjų! Juk aš tavo brolis. Sakyk tiesiai.

- Tiesiai tai tiesiai. Konservų liko dešimčiai dienų.

- *Dešimčiai dienų?*

- Dešimčiai dienų.

- Bet juk visoje toje nelemtoje dykynėje įsirengėme sandėlius!

- Ar numanai, kiek konservų per dieną suvalgo

šešiasdešimt žmonių?

- Juk pastaruuju metu maistą normuodavome...

- Taip, ir tų normų liko dešimčiai dienų.

- Faktas yra faktas, - įsikišo Keitė, - vartojimo tempas pranoksta naujų produktų pristatymo tempą.

- O sandėlis su šviežiomis daržovėmis? - paklausiau aš.

- Šių kol kas dar yra, - atsakė Stivenas. - Ant vieno danties.

- Vadinasi, - pagaliau viską supratęs giliai atsi- kvėpiu, - neprabėgs nė dvi savaitės, ir visai sto- vyklai teks pereiti prie bulvių ir ropių dietos.

- O taip pat ir triušių bei paukščių, jei jų pavyks susigauti.

- Jėga.

- O kai užslinks žiema, lėktuvas skraidyti nebe- galės.

- Aišku, - atsakiau aš. - Skrendame iš karto. Su- sidorosiu ir vienas.

- Nė velnio, Rikai, - papurtė galvą Stivenas. - Vienam ten likti negalima. Be to, vienas produktų

iki pakilimo tako Londone nenutempsi. - Jis pažvelgė man į akis. - Aš skrendu su tavim.

- Nieko nebus, - atrėžiau. - Tu - grupės vadas dykrose. Kaip ji be tavęs versis, jei dingsi ištisam mėnesiui?

- Teisingai, - pastebėjo Keitė. - Tau reikia likti.

- Ką tuomet daryti?

- Aš skrisiu vietoj Dino, - ryžtingai pareiškė Keitė.

- Gerai pagalvojai?

- Pagalvojau.

Stivenas pasižiūrėjo į mane. Aš linktelėjau.

- Gerai, skriskite.

Pakilome dar neišaušus. Keitė sėdėjo priekyje su Hovardu, o aš - už jų, apsikrovęs miegmaišiais, šovininėmis, šautuvais - panašia amunicija buvo užversta ir gretima sėdynė.

Visi tylėjome, kabiną siautė kažkokia jaudri, tarsi įelektrinta įtampa. Kas mūsų laukia ten, Londone? Ir ar dar kada nors pamatysime Faunten Murą?

Hovardas pasuko lėktuvą plačiu lankstu virš dykynės. Apačioje pamačiau plyšį kalvoje, ir, nors negalėjau jų įžiūrėti, man vis dėlto pasivaideno palei upelį dviem eilėmis sustatytos palapinės.

Ir sekundės dalelytę šmėstelėjo žmogaus siluetas. Pamojo mums.

Šmėstelėjo ir išnyko, bet aš žinojau, kas tai.

Mane vėl aplankė Karolinos vaizdinys. Bent jau aš tikėjau, kad tai - mano vaizduotės vaisius. O gal iš tikrųjų jos šmėkla? Ar meilė gali būti tokia galinga, kad įveiktų mirtį? Kas žino? Aš užsimerkiau, bet vis tiek regėjau, kaip ji moja. Ir vis mažėja, mažėja - lėktuvas nešė mus į pietus.

58

Kai dabar prisimenu, viskas atrodo keistai. Visa kelionė į Londoną buvo kažkokia netikroviška. Štai prie vairalazdžių mano senas draugas Hovardas Sparkmenas su tamsiais akiniais, saugančiais nuo kabiną užliejusių saulės spindulių. Štai Keitė Robinson. Mergina, dėl kurios kadaise tirpau. Apie kurią svajojau taip, kad senuosiuose

mūsų šeimos namuose Trumeno kelyje net pabudavau naktimis. Ji vis pakeldavo žiūroną prie savo žalių akių ir kažką pasakydavo Hovardui. Aš beveik nieko negirdėjau, nes visus garsus užgožė variklio, sukančio propelerį daugiau nei tūkstantį sūkių per minutę ir nešančio mus vis toliau ir toliau nuo namų, griausmas.

Virš mūsų plytėjo giedras dangus, po mumis - žalias kilimas, išpaišytas keliais, upėmis, miestais, kaimais.

Ištisas savaites mes naršėme tas apylinkes, ieškodami kitų pražiopsoto konservuotų morkų indelio ar poros svogūnų galvų, ar dar ko nors, kas padėtų artimiausią parą išsilaikyti šiapus bado ribos. Mums tekdavo eiti pro pūvančius žmonių - tokių pat kaip ir mes - lavonus, žmonių, nesulaukusių vasaros pabaigos. Nosį be paliovos suko irimo dvokas. Arba, ten, kur žemė buvo perkaitusi, išdagų smarvė. Reikėjo įtempti visus pojūčius, kad nepražiopsotume kur nors netoliese įsikūrusios pabėgėlių stovyklos, kurios gyventojai galėjo virsti kanibalais, kad tik gautų išgyventi būtino baltyminio maisto....

Pastabos

- 1) Žudikas, 1969 metais šiurpiai nužudęs nėščią aktorę Šeron Teit ir jos draugus.